

Упркос одлуци да што ређе пишем, јутрошњи догађај ме је натерао да опет седнем за компјутер и дохватим тастатуру.

Обичавам да ујутро истрчим десетак километара по Новом Београду и Земуну. Претежни део те маршруте је поред Дунава од војне базе, до краја шеталишта код хотела „Југославија“. Део стазе којом устаљено трчим је оивичен жбуњем, и како се показало идеалан за заседу.

Јутрос сам имао среће да је који секунд пре мене тим делом прошао бициклиста. Из жбуња је излетео чопор луталица и напао га. Он је брзо промакао, а они су се устремили на мене. Ово ми није био први сусрет са њима. За двадесет две године колико станујем на Новом Београду то ми се догађа бар три, четири пута годишње, све на тој стази. Имао сам спремну тактику и довољно времена да је спроведем. Извукао сам из џепа шорца траку са кључевима и трчећи унатрашке (јер сам знао да ако им окренем леђа нећу им побећи све и да надмашим Јусеина Болта), почео да се браним.

Иако сам до сада имао скоро стотинак оваквих сусрета (од једног носим ожиљке на листу леве ноге), овог пута је било стварно густо. Чопор је имао осам чланова и упркос брзом трчању уназад опколили су ме са свих страна. Саплео сам се и пао. Тада су нечиповани џукци ваљда осетили сажаљење према нечипованом Србину, окренули се и отишли.

Пошто сам претрчао још двадесетак метара застао сам да предахнем. Пришла ми је жена и рекла да су и њу напали јуче док се туда шетала. Обавестила је инспекцију и они су обећали да ће доћи у понедељак. За викенд не раде, пси могу слободно да нападају.

Петнаестак минута касније други чопор који изгледа чува сплавове близу хотела ме је такође напао, али су брзо одустали. Годишњу квоту напада употпунило је двоје луталица који живе испред улаза суседне зграде, када сам изашао да трчим и када сам се враћао. Ове године имао сам још таквих сусрета.

Нечиповани пси против нечипованог Србина

Пише: Љубиша Спасојевић
субота, 12 септембар 2009 14:10

Да сам сујеверан помислио бих да ми је прст судбине указао на блиставу политичку каријеру, с обзиром да је жртва оваквих напада скоро била и Јелена Триван. Помислио бих да је то могуће када би постојала партија која је против уласка Србије у ЕУ. Да сам члан неке од оних НВО вероватно бих у овим догађајима видео још један доказ геноцидности у Срба, јер ако су пси такви, по командној одговорности су и људи такви, пошто је пас најбољи човеков пријатељ, па макар тај човек био и Србин.

Али нисам.

Пре неколико година су напали и моју ћерку на улици. Са два добра ударца ногом их је отерала.

А ово пишем због оних који немају брзе ноге и хладну главу да се спасу џукела који су у европској Србији заштићенији него људи.